

بسم الله الرحمن الرحيم

نگاهی به تحولات اخیر در لیبیا

(ترجمه)

با آن که جنبش "میان‌روی سیاسی" در طرابلس در اواسط ماه جاری ادعا می‌کند که برای اجرای نقشهٔ یک راه‌حل سیاسی در لیبیا، باعجله به دنبال راه‌اندازی کنفرانسی بزرگ ملی می‌باشد؛ همزمان با آن حفره گردان‌های مسلح خویش را روانهٔ سمت غربی لیبیا (طرابلس، پایتخت) نموده است و صحرای جنوبی مسیر دستیابی وی به طرابلس می‌باشد. حفره شهرستان غربان را که تقریباً در 100 کیلومتری پایتخت واقع می‌باشد، پس از عقب‌نشینی قطعهٔ نظامی که در آنجا مستقر بود، به عنوان پایگاه مرکزی خویش انتخاب نموده است. همان طور می‌بایست وقایع زیر را در کنار هم قرارداد:

- حفره در یک پیام صوتی آغاز آنچه که آن را "فرآیند آزادسازی طرابلس" می‌نامد، اعلام کرد.
- سراج، رئیس مجلس ریاست جمهوری، نیروی هوایی را دستور داد که به استفاده از زور جلو هرکسی که پایتخت را تهدید می‌کند، بگیرند.

- سراج رئیس ارکان و تمام قطعات نظامی را دستور داد که برای پاسخ دادنی که برای جلوگیری از هرکسی که غیرنظامیان را به تهدید مواجه می‌کند، آمادگی‌های خود را بلند ببرند.

- وزارت داخلهٔ لیبیا حالت اضطراری اعلام نموده و برای رسیدگی به هرگونه نقض امنیتی در پایتخت خواستار آمادگی تمام واحدهای امنیتی شد.

- فرماندهی مرکزی قطعهٔ نظامی "مصراة" گردان‌های زیرپوشیش خود را دستور داد که روانهٔ طرابلس شوند.

- شهرستان مصراة که دارای بزرگ‌ترین نیروی نظامی در غرب لیبیا می‌باشد، نفع‌عام اعلام شده است.

- نیروهای حامی طرابلس، یکی از تجمعات حفره در 80 کیلومتری جنوب طرابلس را مورد حمله قرار دادند.

این موارد از برجسته‌ترین رویدادهای یک روز از هفته‌های گذشته بود، روز بعد آن:

- نیروهای وابسته به دولت بر یکی از گردان‌های نظامی منطقهٔ 27 حفره در غرب طرابلس مسلط شده و تمام افراد آن را اسیر و مورد لت‌وکوب شدید قرار دادند.

- نیروی هوایی تحت کنترل دولت، یکی از تجمعات حفره را در منطقهٔ "الهیره" در جنوب طرابلس مورد بمباردمان قرار دادند.

- فرودگاه طرابلس پس از این که به وسیلهٔ یکی از گروه‌های وابسته به حفره اشغال شده بود، بازپس گرفته شد.

این چکیده‌ای از حوادث نظامی بود که در خلال دو روز در لیبیا به وقوع پیوسته بود. اما همزمان با آن، تحرکات کشورهای خارجی نیز چنین بود:

وزیر امور خارجهٔ آمریکا به صدور یک بیانیه‌ای پرداخته و گفت: «ما اوضاع لیبیا را از نزدیک پی‌گیری نموده و از اجرای روند سازمان ملل متحد درین خصوص حمایت خواهیم کرد.»

- انگلیس خواستار نشست اضطراری شورای امنیت سازمان ملل دربارهٔ اوضاع کنونی لیبیا شد.

- دبیرکل سازمان ملل در طرابلس گفت: «راه‌حل اوضاع لیبیا باید سیاسی بوده و از طریق مذاکرات به آن پرداخته شود.»

- دبیرکل سازمان ملل هم‌چنان گفت: «در این شرایط هیچ کنفرانس ملی برای گفت‌وگو وجود نخواهد داشت.»

در تلاش برای درک اسباب و دلایل آنچه اتفاق خواهد افتاد، همه چشم‌ها به انتظار این اند که "کنفرانس ملی، گفت‌وگوهای فراگیر لیبیا" در شهرستان غوامس واقع در محل اتصال مرز لیبیا، تونس و الجزایر برگزار شود؛ در نزدیکی حضور قوی ارتش الجزایر؛ ارتش دولتی که به هرگونه تسلط حفرتر براوضاع لیبیا مخالف می‌کند.

قرار معلوم، سراج به دعوت رسمی‌ای برای نشت باحفرتر در ماه گذشته به ابوظبی سفر کرد؛ اگرچه هیچ وضاحتی در خصوص این نشست ارائه داده نشده؛ اما مطالبی در مورد "تفاهم بین‌الجانبین" بر تقسیم قدرت در طرابلس انتشار یافته است. چیزی که ظاهراً بدور از بقیه احزاب اتفاق افتاده و موجب برانگیخته شدن موجی از خشم دیگران بر رویکردهای متفاوت آنان شده است. به تعبیر برخی، این تقسیم بین حفرتر و سراج بر اساس قاعده "برای یک مرد سهم دو زن" صورت گرفته است.

انتظار می‌رفت که غسان سلامه بتواند از طریق کنفرانس فراگیر ملی در "غوامس" در این ماه تفاهم مذکور را به تصویب برساند؛ اما همان طوری که معلوم است، امریکا و متحدان منطقوی وی از این توافق راضی نمی‌باشند.

این حمله از جانب حفرتر گران تمام شده و الجزایر را از انجام هرگونه اقدامی در مرزهایش ناتوان ساخته است؛ زیرا الجزایر درگیر اوضاع داخلی خود می‌باشد و یا این که به دلیل اطمینان خاطر دادن‌های مشکوک فرانسه برای الجزایری‌ها مبنی بر این که این اوضاع لیبیا برای آن‌ها خطرناک نیست، الجزایر دست به هیچ اقدامی نزده است و یا به دلیل تمایل فرستاده سازمان ملل برای فرصت دادن به امریکا و مزدور آن حفرتر، برای تهدید بیشتر علیه طرابلس و در نتیجه نفوذی را که اروپا در لیبیا از برگزاری "کنفرانس ملی" پیدا خواهد کرد، نیز به وسیله سلاح حفرتر به تهدید مواجه کنند و در نتیجه نتایج طوری شود که امریکا می‌خواهد.

امریکا سیاست دورنگ‌اش را به کارگرفته و به دروغ ادعا می‌کند که از راه‌حل سیاسی حمایت می‌کند؛ بلکه امریکا می‌خواهد دروازه‌های طرابلس، پایتخت، را بر روی مزدورش، حفرتر، باز کند. بنابر این، وزیر داخله دولت سراج، که از قدرت بالایی برخوردار است، فرستاده سازمان ملل را متهم به توافق با حفرتر می‌کند و به صراحت دولت‌های عربی را نیز به حمایت از حفرتر متهم کرده و چنین تصریح می‌دارد: «ما دیگر به جامعه بین‌المللی اعتماد نداریم و به خودمان اعتماد خواهیم کرد.»

این یک دلیل روشنی براین است که جنگ در لیبیا در بین امریکا و اروپا می‌باشد؛ اما فقط هزینه‌اش را باید ما متحمل شویم. این به صراحت در بیانیه‌هایی که سراج ارائه داشته و از دستوراتی که برای جلوگیری از عملیات حفرتر بر قطعات نظامی خویش داده است، کاملاً واضح می‌باشد؛ چیزی که نتیجه‌اش جز خسارات جبران ناپذیری؛ از قبیل قتل، اسارت و لت‌وکوب ملیشه‌های حفرتر چیزی دیگری نیست.

ممکن است که این درگیری‌ها دروازه یک جنگ سخت و ویرانگری را باز کند، که این خود یکی از مقاصد شوم امریکا می‌باشد؛ زیرا امریکا می‌خواهد سرزمین‌های اسلامی را به ویرانه تبدیل کند. این حقیقت نیازی به زحمت فکر کردن ندارد؛ زیرا چیز عیان می‌باشد؛ چیزی که ما به چشم سر در سرزمین‌های عربی مشاهده نمودیم؛ مخصوصاً در سرزمین‌هایی که میزبان انقلابات بودند.

بنابر این، اخراج فرستاده سازمان ملل از سرزمین مان، اجازه ندادن به وی برای دخالت در امور داخلی ما، عدم استجابت به دیکته‌های سفرای قدرت‌های بزرگ و عملی بدور از همه آن‌ها، تنها راه آزادی از یوغ بردگی کفار در سرزمین‌های مان و تنها راه التزام به حاکمیت الله سبحانه و تعالی می‌باشد:

﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَتَوَلَّوْا قَوْمًا غَضِبَ اللَّهُ عَلَيْهِمْ قَدْ يَسُؤُوا مِنَ الْآخِرَةِ كَمَا يَسُؤُا مِنَ الْكُفَّارِ مِنْ أَصْحَابِ الْقُبُورِ﴾

ترجمه: ای مؤمنان! باقومی که الله (سبحانه و تعالی) بر آنان خشم گرفته، دوستی نکنید. آنان به یقین از آخرت مأیوس اند؛

همان گونه که کافران از مدفون در قبرها مأیوس اند.

اینست همان راه پیروزی و نصرت مؤمنان بر الله سبحانه و تعالی کار دشواری نیست.

نوسنده: استاد احمد المهدب

برای دفتر مطبوعاتی مرکزی حزب التحرير

4 شعبان 1440 هـ.ق

10 اپریل 2019 م